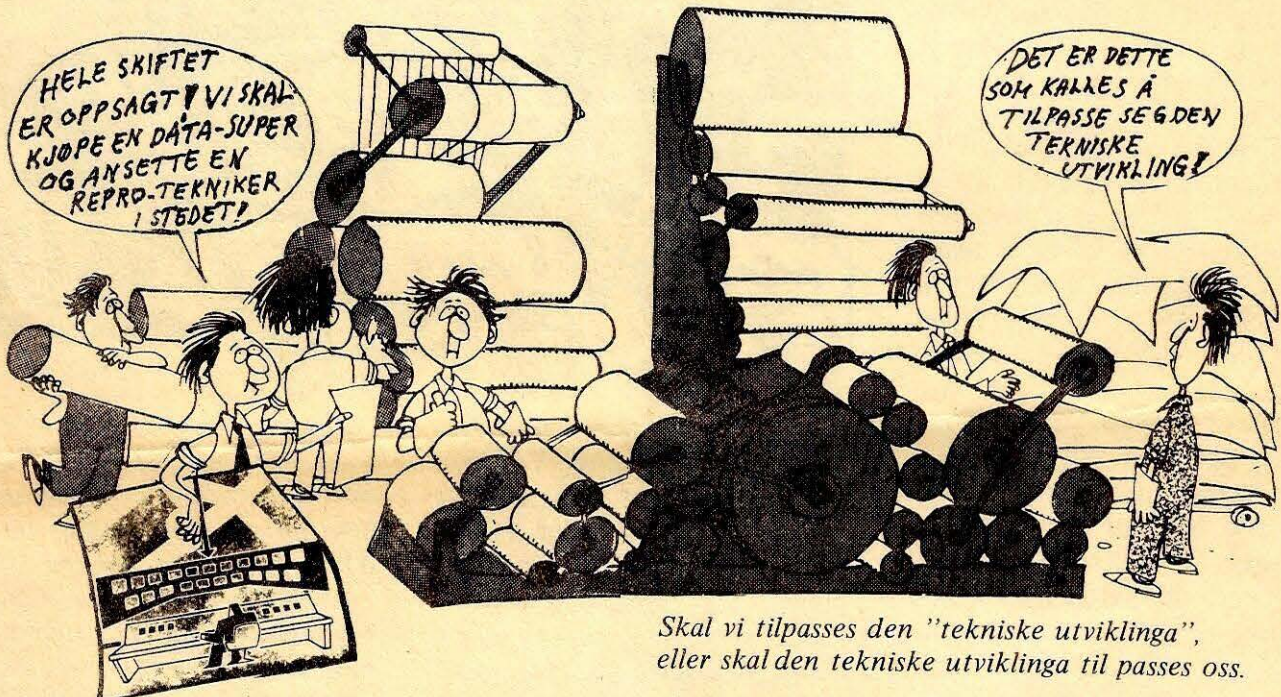

Budstikka

Utgitt av Grafisk Partilag av AKP(m-l)

HVORFOR IKKE STORFORENING ?

Skal vi tilpasses den "tekniske utviklinga", eller skal den tekniske utviklinga tilpasses oss.

Behandlingen av spørsmålet

Hva har skjedd i saken hittil?

Spørsmålet om en storforening har vært behandlet av styrene i de tre foreningene. De kom fram til en enstemmig innstilling for. Deretter har saken vært oppe på diverse medlemsmøter. Det er ennå en stund til avgjørelsen skal tas, og vi tror at en uravstemning vil vise at flertallet er for å beholde våre nåværende tre foreninger. Folk fra foreningsstyrene reiser nå rundt om på bedriftene og gir medlemmene sitt syn på spørsmålet. Det er i og for seg bra, men det ville vært mye bedre om styrene hadde lagt opp til en informasjon der også alle de som er imot å lage en stor-

forening hadde fått være med. Så lenge styrene er så sikre på at en storforening er ett gode for medlemmene så virker det litt rart at de er uvillige til å gå ut med ett opplegg der de motforestillinger som mange av de menige medlemsmøte har, får komme fram. Vi tenker konkret på det som skjedde etter medlemsmøte i Oslo Lito. og Kjemigraf-forening den 0/00. På møtet ble det klart at flertallet av medlemmene ønsket ett opplegg der begge syn fikk komme fram. Det var jo ett fornuftig og riktig standpunkt. Styret tok så dette ønsket fra Kjemji-Lito.-medlemmene opp med stedyret. Stedyret var motstandere av tanken om ett opplegg der begge syn skulle få

slippe til på like premisser, og gikk derfor imot ideen. På det etterfølgende møte i Kjemji-Lito.-foreninga forklarte styret at på grunn av Stedstyrets innstilling så ville det ikke bli noen informasjon der begge parter var likt representert. Vel. Dette var nok formelt riktig og etter vedtektene, men vi synes allikevel at det hadde vært klokere og mer rettferdig om styret i Kjemji- og Lito.-foreningen hadde tatt sine egne medlemmers ønsker til følge istedet for å la stedyre-representanter i to andre foreninger være »overdommere» i denne saken. Vi er tross alt tre selvstendige foreninger ennå. Og det mener vi at både styrer og medlemmer er best tjent med.

Hvorfor ikke storforening?

Som før nevnt synes vi at svært mange erfaringer viser at slike storforeninger lett blir oppsvulmede, upraktiske og udemokratiske organer. For å ta noe som er enkelt og alment kjent blant folk flest. Det faktum at slike sammenslutninger legger en sterk demper på folks talelyst, aktiviteter og interesse. Spør deg sjøl: Hvor mange tør egentlig ta ordet og komme fram med sine meninger i ett forum for 6500 medlemmer? Svært få, viser all erfaring. De fleste av oss har jo problemer med å få fram vår mening på ett vanlig klubbmøte. Hvordan da på ett møte i en storforening??? De fleste av oss vet svaret sjøl og vi er helt sikre på at dette ikke vil tjene demokratiet i fagforeningene. Det er de 'snakkeflinke' som er tjent med slike fora. Og de snakkeflinke er ofte de som er vant med arbeidet i styrer og utvalg, og det er vel derfor at mange av dem ikke innser at en forsamlingsstørrelse har stor betydning for hvordan demokratiet fungerer. Vi mener at dette er en almen erfaring og noe som er med å tale sterkt i mot Storforeningen.

Den tekniske utviklinga og vernet av våre fag.

Vi vet at den tekniske utviklinga truer oss og våre arbeidsplasser. Hver dag forskes det intenst i nye maskiner og metoder som vil kunne bli en trussel mot vår faglige status, våre jobber og lønninger. Typograffagets triste utvikling er kjent for de fleste, men vi må ikke tro at den faglige raseringa stopper der. Den vil gjelde oss alle. For finnes det maskiner som gjør jobben billigere, så finnes det også arbeidsgivere som vil kjøpe dem. Om det betyr resering av gamle håndverk eller oppsigelser av folk bekymrer ikke arbeidsgiverne. Tvert imot. Heldigvis er få fagorganiserte blåøyde når det gjelder disse tingene.

Glimt fra medle

Men hva har alt dette å gjøre med en evt. sammenslåing? Vi mener at disse tingene henger nøye sammen. For med den galopperende tekniske utviklinga og presset mot arbeidsplassene og fagene våre, trenger vi virkelig å holde øya åpne og følge godt med.

Både vi vanlige medlemmer og spesielt våre tillitsmenn i foreningsstyrene må konsentrere oss om de fagområdene der vi har vår bakgrunn. Da har vi best mulighet til å forstå, kontrollere og styre utviklinga. Det innlysende at ett styre i Kjemigraf-foreninga bestående av kjemi- og litografer er det mest velegnete apparat til å løse saker som pirat-offset, bemanning av scannere eller klijsemaskiner osv. Det synes like opplagt at et evt. storforeningsstyre bestående av bokbindere og typografer og kjemi-litografer ville være mye mer tungrodd og upraktisk hvis de skulle ta opp de samme spørsmål. Dette er like logisk som det at vi en gang i tida

fikk våre respektive foreninger fordi det var ett naturlig faglig behov for det. Når det nå snakkes om en storforening er det ikke noe som er kommet etter medlemmenes ønske. Den egentlige årsaken ligger i utviklinga mot mer og mer maskiner og automatisering. Den utviklinga vil på kort tid klare å utsette gamle håndverk mye av arbeidsgleden, og i tillegg en god del av arbeidsplassene våre. Det å lage en slik storforening betyr i praksis at vi er i ferd med 'å tilpasse oss utviklingen', som det så vakkert heter. Men vi skal ikke tilpasse oss en hvilken som helst utvikling. I hvertfall ikke den som bestemmes av våre arbeidsgivere. Den er ikke til vår fordel.

Vi er ennå fagfolk og vi er best tjent med å fortsette med å være det. Derfor er det også viktig at vi verner om fagene og våre respektive fagforeninger. Hvis ikke går det raskt mot en utvikling der det til slutt bare trengs noen få 'knappetrykkere' med

te i en storforening!

minimal opplæring, som flyr spissrot mellom elektroniske maskiner som spyr ut ferdige trykksaker.

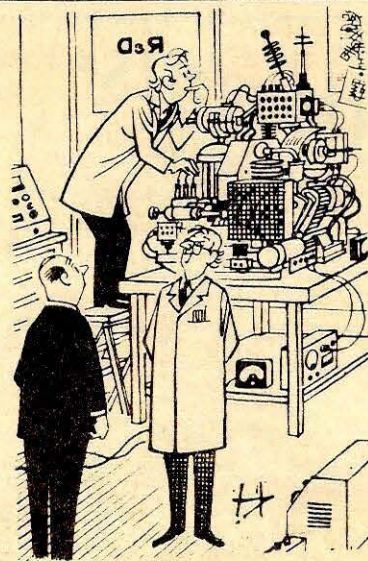
Sentralisering eller de-sentralisering?

I mange år etter krigen var sentraliserings-linja dominerende i politikken. Dem gjaldt så forskjellige ting som skoleutbygging, og bedriftsplanlegging. De store enheter var tidens løsen, trodde man. Slik gikk mange år men etterhvert begynte ulempene å melde seg. Ulempene var mange, fraflytting av utkantstrøk, forurensing i pressområdene og boligmangel osv. Etterhvert begynte folk å skjønne at noe var galt, tilslutt også politikerene. Så ble det desentralisering som kom på moten. Politikerne støttet tanken varint ihvertfall så lenge de drev valgkamp eller sto på talerstolen. Men alle vettuge folk så at desentralisering kunne løse mange problemer. Nei: hva har nå dette med en forening eller flere. Svaret er enkelt: en storforening

er ett eksempel på sentralisering og tre selvstendige samarbeidende foreninger er ett godt eksempel på det motsatte.

Det er derfor synd at våre foreningsstyrer går inn for en organisasjonsform som er ett skole eksempel på sentralisering-politikk. Vi håper at det etterhvert vil forstås av våre styremedlemmer, og at det ikke er gått mer prestisje i saken enn at de kan endre standpunkt.

Vi vil slå fast at vi ikke er mot sammenslutninger for enhver pris. Men i denne saken mener vi at det er opplagt flest argumenter som går mot en storforening. For å bruke ett eksempel som har sammenheng med fjorårets tariffoppgjør. LO hadde ifjor forbundsvise oppgjør for første gang på mange år. Det viste seg som ett fremskritt og en fordel for mange grupper innafor LO. Arbeidsgiverforeningen sa etter oppjøret at de var misnøyd med den formen, og ønsket seg tilbake til de store og lettvinde fellesoppgjør. Altså: la oss slå fast: Arbeidsgiverne ser helst alle grupper innafor LO samlet i en stor sekk. Det gjorde det mye lettere for dem å si nei til enkeltgruppers rettferdige krav, og holde generelle lønninger nede.

Vi har tenkt å kalle den repro-montasje-typo-fotograf.

Kortsagt, store sentraliserte grupper gjorde spillet mye enklere for dem. La oss legge stor vekt på dette faktum når vi skal velge mellom en stor sentralisert forening eller tre sterke, samarbeidende og selvstendige foreninger. En storforening betyr 45 % av Grafisk Forbunds medlemmer i samme forening. Stort mer sentralisert kan det ikke bli. Selv om dannelsen av en storforening ikke er noe tariffoppgjør, så betyr det at vi organiserer oss etter de prinsipper som *arbeidsgiverforeningen* liker best. Arbeidsgiverne vil ha vekk faggrupper, samle alle i en sekk, og få det Selvig kaller, greie og oversiktlige forhold. Vi synes det er synd at våre kolleger i foreningsstyrene ikke har sett, eller lagt vekt på, dette mest tungtveiende argument mot en storforening. Men det er ingen skam og snu, derfor håper vi at det ikke er for mye prestisje i saken. Kolleger, når denne saken blir lagt fram til uravstemning, tenk på ditt fag og din fagforenings fremtid. La oss ikke organisere oss etter arbeidsgivernes, ønsker og prinsipper. La dem ikke putte oss i den »store sekken» der de helst vil ha oss. La oss beholde våre faggrupper og arbeidsplasser, og la oss beholde våre tre foreninger til ett effektivt forsvar for våre interesser.

siste nytt;

(Sv)evende 1.Mai situasjon

BRUDD MELLOM SV OG SAM.ORG.

Etter at det nylig er kommet til brudd mellom SV og SAM.ORG., er det stadig uklare hvor mange tog det vil bli på 1. mai. NSBs ruteopplegg for dagen er greit, men når det gjelder arbeiderbevegelsens togavganger er det mer (Sv)evende. Sikkert er det ihvertfall at Faglig 1. mai Front vil arrangere en demonstrasjon som nå flere år på rad har vært den breieste, tallrikeste og mest slagkraftige.

Vi håper at så mange som mulig av våre kolleger støtter opp om og deltar i Faglig 1. mai Fronts tog. Der kan vi stille styrke bak våre ønsker og krav. Faglig 1. mai Front tar et klart standpunkt mot samarbeide med arbeidsgiverne og går aktivt inn for å gjenreise fagbevegelsens kampkraft. Det er et tog for alle fagorganisertes interesser.

I Faglig 1. Mai Front 1973 gikk EEC-motstandere og fagorganiserte sammen i ett tog. Det var ett klart svar til DNA-LO ledelsen som hadde gjort hva de kunne for å få oss inn i «felleskapet». Året etter gikk SV i samme tog som Tor Aspengren; ??? som hadde vært en av de ivrigste i forsøket på å få oss inn i Fellesmarkedet. Dette var trist og uventet. Bare ett år etter at Aspengren hadde brukt LO-penger til ensidig JA-propaganda. Men i år, i 1975 er det altså blitt brudd mellom SV og Sam.Org. Vi har hørt at det var SV som hevet forlovelsen, fordi de ikke ville godta at DNA ble kalt ett sosialistisk parti. Hvem det var er ikke så viktig. Men det vi håper på er at våre kamerater i SV finner tilbake til Faglig 1. Mai Front der vi i 1973 gikk sammen i det største 1. mai arrangement på mange, mange år.

Det som nå skal berettes er en historie fra gamle dager da ett fag var ett fag og ett fag var en mann. Det var i de tider da fotografene tørket sine filmer med strykejern. Det var jernharde tider. Forograf Jørgensen var kjent for å være litt distre. På ett foreningsmøte oppdaget kollegene at han ikke hadde noen ører. Han forklarte at han hadde brent dem av seg og dette gjorde kollegene enda mer nysgjerrige. Han fortalte så hva som hadde skjedd. Det var en kveld han sto og tørket filmer, begynte han. Strykejernet var meget varmt for det hastet med arbeidet. Mens han står der, ringer telefonen og distre som han er løfter han strykejernet til sitt høyre øre. Resultatet uteble ikke. Kollegene så vantro og forferdet på ham. Hvordan mistet du det andre spurte den som først gjenvant fatningen. Når jeg forsto hva som hadde skjedd måtte jeg jo ringe legevakten, sa Jørgensen med ett distre smil.

hört n'för?!?

Det var engang en grafisk fagarbeider som ble arbeidsledig. Han omskolerte seg og ble dverg på ett stort og berømt sirkus. Han gjorde det godt i sirkusbransjen, og en dag kom det en pressemann og ville intervju ham. Pressemannen ruslet omkring mellom sirkusvognene og spurte seg fram. Han traff en som sa at dvergen Jonatan holdt til like der borte. Men det er like før han skal opptre, så det er ikke sikkert at tidspunktet for ett intervju er så gunstig, la han til. Journalisten fant ingen dverg. Derimot fant han en svær kar på rundt to meter som satt og slappet av utenfor en vogn. — Kan du si hvor jeg finner dvergen Jonatan, spurte journalisten. Det er meg svarte mannen. — Men du er jo minst to meter på sokkelesten, og ikke akkurat det vi forbinder med en dverg, sa journalisten.

Det kommer av at jeg bare sitter her og slapper av før forestillingen, svarte mannen.

Epokegjørende avis-avtale

Typografene og arbeidsgivene i de to største avisene i New York har inngått en meget vidtrekkende ti-årig avtale som er stemplet

DETTE KLIPPET sto i en større dagsavis for en tid tilbake. Det viser hvilken vei den tekniske utvikling tar. Farvel fag, datamaskin goddag. Forøvrig kunne godt overskriften vært: »Å sage av den gren man selv sitter på».

som historisk. Grunnen til en slik karakteristikk er at avtalen etter flere års strid, åpner for fullt for data-alderen i avisproduksjonen. Samtidig løser det økonomiske manglet. Typografene har lenge vært engstelige for at de nye produksjonsmetoder ville gjøre dem overflødige og frata dem arbeidsplasser. I trad med dette krevet de så omfattende garantier at det — sett med arbeidsgivernes øyner — langt på vei ville ta bort mange av fordelene ved en automatisert avisproduksjon. Men partene ble altså enige til slutt, og ifølge New York Times gir avtalen avisufgiverne ganske frie hender til å ta i bruk nytt utstyr og også til å avgjøre hvor mange ansatte det trengs for å betjene de nye maskinene.